
ÚJ VETÉS

Nagy Emese 1990-ben született Péterfalván, ma is ott él. A helyi Kölcsey Ferenc Középiskola 9. osztályának elvégzése után a Péterfalvai Református Líceumba felvételizett, most készül az érettségi vizsgákra.

Saját bevallása szerint hétéves korában, belső készítésre írta első versét, majd öt év múlva, saját lelke megnyugtatására folytatta a versírást.

Gimnáziumi diákként egy pályázatra megírta első prózáját, amellyel megnyerte a pályázatot. Azóta prózát ír. Fontosnak tartja, hogy érzései és gondolatai megérintsenek másokat.

NAGY EMESE

KISZÖKÖTT EMLÉK

– Gól! – kiáltja valaki.

A meccset kevesen nézik. A pályán fáradt játékosok. Végre rúgtak egy gólt, ami érdekessé tette a gépies játékot. Több néző a korlátnak dőlve áll, körülöttük ifjancok civakodnak. A játékosok egyre fáradtabban futkároznak a labda után.

Egy öregúr nem őket figyeli. Időnként rájuk néz, de egészen mást lát. Kissé előre dőlve, karját a korláton nyugtatva többnyire maga elé néz. Haja fakó, arca ráncos. Göbös ujjait összekulcsolva, elgémberedett lábára támaszkodva álldogál a korlát mellett. A gólt követő kiáltásra összerenzen. A szeme elhomályosodik, és hirtelen önmagát látja fiatalon, amikor még ő rúgta a gólokat. Szép idők voltak... Látja a régi iskolát, régi barátait, közöttük önmagát. Furcsán sima és feszes a bőre, nem puha és ráncos, mint ma. A haja nem fehér, mint most, hanem barna és borzas. Csak a tekintete ugyanolyan magabiztos és komor – mégis huncutul mosolyos. Szemében az apró vonalak a tenger hullámaiként cikáznak. Pirosposzsgás arcán kis barna anyajegy.

Ahogy visszanézi múltbeli önmagát, újabb és újabb emlékképekkel szembesül. A teste megremeg, amikor egy különösen féltve őrzött, lakatra zárt emlék kiszökik és megelevenedik lelki szemei előtt.

Nyári nap volt, a madarak édesen csicseregtek, a folyó vize halkan csobogott. A hídon állt és a napsugárzásban megcsillanó hullámokat nézte. Aztán az útra pillantott. Jött valaki, apró léptekkel közeledett feléje. Karcsú termetét kedvesen cirógatták a sugarak...

Hirtelen bántó élességgel felharsan a játékvezető sípja. Az öregúr visszatér a jelenbe – újra a játékosokat látja. Vége a meccsnek. A vesztes csapat dühösen indul zuhanyozni, a nyertesek boldogan csapkodják össze izzadt tenyerüket. A nézők elindulnak hazafelé. Az öregúr nem mozdul – marasztalja a régi emlék.

A lány jött, és ő gyengéden ölelte át karcsú derekát. Szépek voltak, fiatalok, a serdülőkor batárán. A lány izgatottan lesütötte a szemét, tekintetében nyugtalanság vibrált. Arca kipirult az öleléstől. Szemöldökének íve gyönyörű grafikát formázott, a hangja szinte csilingelt. Csak álltak és nézték a vizet. Talán féltek egymás tekintetétől...

Aztán megfogta a puha kezét. A lány vékony ujjai boldogan viszonozták a gyengéd szorítást, de a tekintét továbbra is lesütötte, mint egy szégyenlős gyermek. Ő mosolygott, a lány szeme azonban mintha furcsa titkot rejtegetett volna. Kérdőn, biztatón nézett rá, de a lány nem válaszolt, rá sem nézett. Akkor sem, amikor elengedte a kezét: csak állt lehajtott fejjel. Hajfürtjei lágyan hulltak előre, mint egy szomorúfűz lombja.

Szavak nélkül is értették egymást. Mindketten érezték: ennyi volt. Ő még reménykedni próbált, de a szelíd, galambszürke szemekbe nézve megértette: vége...

Lassan szürkül. Az öregúr elindul. Útját magas fák kísérik, fáradt szemét lágy szellő simogatja kedvesen...

Amint a lány a szemébe nézett, a fiú lelkében összetört valami: mintha leejtettek volna egy pobarat. Halkan mondta: „köszönöm”. A lány zavartan nézett rá, nem bír megszólalni. Ő újra szólt: „...mindent”. A lány menni akart, de az erős kéz a karjánál fogva szelíd erőszakkal visszatartotta még. Magához húzta a lányt, és úgy ölelte át, mint borostyán a karcsú fa törzsét. Érezte az illatát... A lány szédelegve szakadt ki karjaiból. Gyorsan lefutott a hídról, könnyei a földet mardosták...

Az öregúr szíve nagyot dobban, mint a hídon egyedül maradt fiatal fiúé, aki értetlenül nézett a távolodó lány után.

Sötétedik. A telihold lassan sétál az ég fekete mezején, ahogy az öregúr. Átmegy a hídon, amely alatt halkan csobog a víz. Az éjszaka holdarca sápadtan sugaraz alá, a megcsillanó hullámok fényében az öregúr a lány szemének ragyogását látja.

Álmaiban is, mert hiába zárja rá a súlyos lakatot – az emlék újra és újra kiszökik.

MÉZES ÁLOM – SZÜRKE POR

Azt mondják, fényő vagyok, de csak egy hétköznapi fának érzem magam. Azt mondják, télen sem eresztem el kis szűrős leveleimet, mégis csupasznak érzem magam. Itt állok, fehér takaró hull rám, valóban zöldek még az ágaim, de most fázom...

Eddig ketten voltunk, gyerekek futkároztak körülöttünk, süttöt az égi fényes gömb is, de most csak a szemközti ház szürke falait, pipázó kéményét, társam keresztbe vágott törzsét látom. Mintha hiányozna, pedig nem mindig jöttünk ki jól egymással. Valahányszor lenézek törzsének csonkjára, óhatatlanul rá gondolok.

Mit érezhetett, amikor súlyos baltát vágtak a derekába? Hangosan felkiáltott. Talán csak a félelemtől, mert utána már hallgatott. De akkor is láttam rajta a kétségbeesést. Szinte én is éreztem, ahogy görcsösen markolta gyökereivel a fekete földet, majd hirtelen minden ereje elhagyja... De hiszen várta, nagyon várta, hogy elvigyék. Hányszor elmesélte szép álmát: ha egyszer nagy lesz és szép, elviszik innen egy tágas szobába, telerakják gyertyákkal, és a gyerekek csak vele fognak játszani, körülötte fognak ugrálni, talán még énekelnek is neki... Azt gondoltam: „álmodozz csak, a szemközti kis házba mindig a városból hoznak fényőt, rád nem kerülhet sor”. Tévedtem.

Vajon engem is ki fognak vágni?

Amúgy sokat beszélgettünk, vagyis hát ő szeretett beszélni a sok fénylő díszről, gyertyákról, kis lámpásokról. Így teltek az évek. Amikor megláttunk a szemközti ház ablakában egy-egy fényőt, ő mindig elszomorodott, mert nem őt vitték el. Olyankor megsajnáltam és vigasztaltam, de belül kicsit örültem, hogy nem maradtam egyedül. Az ablakban minden évben jól láttuk a fényőket, valóban voltak rajtuk gyertyák, kis színes lámpások, körülöttük boldog gyerekek. Mégse vágytam oda. Na jó, egy picit talán mégis, de ezt még magamnak se mertem bevallani, nemhogy a társamnak, aki folyton erről áradozott. Éjszakánként csak néztem a csillogó lámpákat, győzködtem magam, hogy milyen rossz lehet szegény fának: biztosan bántja szemét a sok lámpa, ráadásul abban a nagy és szép szobában igencsak meleg lehet. Mikor a társam már aludt, rá-rá néztem a szemem sarkából. Nagyon békésen tudott aludni, néha mintha mosolygott volna. Szerintem álmában is a fényes lámpákat látta.

Sokszor veszekedtünk, mert örökös álmódosásával felbosszantott. És a dicsekvésével, hogy ősszel ő nem hullatja le a leveleit, szép zöld marad egész évben. Nyilván eszébe sem jutott, hogy én is fenyő vagyok. Amikor ingerülten emlékeztettem rá, megharagudott.

Most már mindegy, ő többé nincs velem. Elhalt gyökerei maradtak csak a földben, és a törzséből egy csonk. Mióta kivágták, azóta minden más...

A szemközti ház ablakában most is fenyőt látok. De hisz ez – ő! Ott áll a szoba közepén, rajta színes lámpások, díszek, és körülötte gyerekek énekelnek.

Vajon most boldog? Nem tudom. Mintha nem lenne olyan békés, amilyennek álmában láttam. Mintha szomorú volna, ágai is lefelé bajlanak – talán nem bírja a sok kis lámpást?

Jó érzés újra látni őt, csak ne lenne ennyire fájdalmas az arca. Amikor itt volt velem, néha szinte megutáltam, s én is vártam, hogy elvigyék. Most egyedül vagyok, és már szeretem, és hiányzik. Már nem zavarna, ha itt volna velem. Nem bosszantana az álmódosásaival, a dicsekvésével... Csak ne vitték volna el, csak maradt volna velem! Ketten lennének egyedül, nem pedig magam...

Napokon keresztül láttam őt az ablakban. Aztán egy reggel kihozták, a kert alá, szemétdombra vetették. Színes lámpások, díszek és levelek nélkül, mozdulatlanul feküdt a szemétdombon, csak csupasz ágait mozgatta a szél...

Azt mondják, nagy vagyok, terebélyes és szép. De én aprónak érzem magam. Állok itt csukott szemmel, hátrazuhanva a szél karjaiba, és fázom. Nem akarok nagy és szép lenni.

